

erár byl prokázal, že sporné místnosti byly vyklizeny aspoň za sporu. Hájí-li žalovaná strana v tomto sporu stanovisko, že nelze na ní požadovati, aby po skončení nájemního poměru převzala nevyklizené místnosti a starala se sama a svým nákladem o to, aby sporné místnosti byly vyklizeny bývalým podnájemníkem žalujícího eráru, nelze jí právem vytýkati, že jedná proti dobrým mravům.

Čís. 6475.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

V tom, že cestující byl poraněn předmětem, vhozeným třetí osobou do otevřeného okna jedoucího vlaku, nelze spatřovati příhodu v dopravě.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1926, Rv II 358/26.)

Žalobce, cestující po dráze, byl zraněn úlomkem pálené dlaždice nebo křidlice vhozeným do otevřeného okna jedoucího vlaku. Žaloba proti dráze o náhradu škody byla oběma nižšími soudy zamítnuta, odvolacím soudem z těchto důvodů: Když je jisto, že žalobce byl zraněn předmětem z venku vrženým a do vlaku vletěvším, jest otázkou, zda lze tuto událost označiti za příhodu v dopravě, poněvadž jen pro tento případ platí právní domněnka, že úraz žalobcův zavinila dráha. Soud první stolice má za to, že se tu jedná o příhodu v dopravě. Než názor ten nelze sdíleti, Příhoda v dopravě není každá událost, která se při ní nebo za ní vyskytne. Za ni lze pokládati toliko příběh, který nějak přímo nebo nepřímo s dopravou souvisí, tedy v ní se přihodí. Hodí-li někdo z venku po jedoucím vlaku, nemá to s děním dopravy jako takovým co činiti. Nelze-li však za to míti, že zranění, které žalobce utrpěl, způsobeno bylo příhodou v dopravě, nebylo lze žalobě opřené o předpis zákona č. 27/1869 ř. z. vyhověti a právem ji tedy první stolice zamítla, třebas tak učinila s nepřiléhavým odůvodněním.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Soud dovolací sdílí názor soudu odvolacího, že v tomto případě nejde o příhodu v dopravě, poněvadž vhození kusu pálené dlaždice nebo cihly z venku do vozu jedoucího vlaku osobou třetí, jak v tomto případě soudem odvolacím v souhlase se soudem první stolice bylo zjištěno, jest sice něčím, co se pravidelně nestává, nepravidelnost tato není však ani nepřímo v souvislosti s vlastním provozem železnice a nemůže proto vhození takové kvalifikováno býti jako úchylnka od pravidelného provozu, jemuž by dráha měla nebo mohla jako provozovatelka dopravy čeliti. Vývody dovolání, kterými dovolatel napadá správnost tohoto úsudku soudu odvolacího, na projednáváný případ nepřiléhají, neboť jest rozdíl, zda vlak se srazil s nějakou překážkou na kolejích, na př. s balvanem, který se v tunelu nebo záseku na koleje sřítíl, a vhozením cihly nebo kamene do okna jedoucího vlaku osobou třetí. Zřícení balvanu na koleje

železniční spadá pod pojem nepravidelnosti v dopravě, ježto s ní souvisí, totéž nelze však říci o hození kamenem nebo cihlou do okna jedoucího vlaku osobou třetí, ježto hození to ani bezprostředně s provozem dráhy nemá co činiti. Rovněž druhý v dovolání uvedený případ ručení dráhy v případě trpění vstupu nepovolaných osob na těleso železniční, jest příhodou v dopravě, neboť i tu ono trpění vstupu nepovolaných osob na železniční těleso souvisí s dopravou a jest úchylnou od pravidelného provozu. Nesprávným jest však závěr dovolatelem z toho činěný, že dráha jest povinna za všech okolností zabrániti ohrožení pohybujícího se vlaku jakýmikoliv vnějšími událostmi, třebaže samy o sobě nesouvisejí s pohybem vlaku, ježto nelze všeobecně vnější události považovati za příhodu v dopravě a bude proto potřebí otázku tuto řešiti v každém případě zvláště. Vhození kousku cihly do jedoucího vlaku nesouviselo v souzeném případě nijak s provozem dráhy a nebylo překážkou nebo rušením pohybu, jak dovolatel chce dovoditi, klada toto vhození do vlaku na rovně srážce vlaku s překážkou na koleji ležící.

Čís. 6476.

Zákon ze dne 17. března 1921, čís. 121 sb. z. a n., upravující starší smlouvy o těžbě dříví.

Povinnost složit jistotu podle § 6 zák. předpokládá, že jde o obmýtní smlouvu ve smyslu § 1 zákona. Soudu, vyřizujícímu návrh na složení jistoty, jest zkoumati, zda navrhovatel jest majitelem lesa, o nějž byla uzavřena obmýtní smlouva, a zda jest smlouva mezi ním a odpůrcem.

Třebas majitel lesa nežádal za úpravu již v prvním roce (1920/1921), není závady, by se nedomáhal úpravy v některém pozdějším roce. Úprava v tom kterém roce provedená platí i pro následující léta (s výhradou nové úpravy následkem změn v průměru cen).

Jistotu podle § 6 nelze zřídití rukojmími (záručním listem).

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1926, R I 608/26, R I 609/26.)

Usnesením ze dne 21. září 1925 uložil soud první stolice akciové společnosti, by složila na soudě jistotu podle § 6 zákona ze dne 17. března 1921, čís. 121 sb. z. a n. na hospodářský rok 1925/26. Akciová společnost složila na soudě úvěrní list banky P. Usnesením prvního soudu ze dne 7. října 1925 bylo akciové společnosti sděleno, že se složený záruční list nepovažuje za část jistoty. Rekursní soud 1. rekurs akciové společnosti do usnesení prvního soudu ze dne 21. září 1925 odmítl jako nepřipustný, 2. rekursu společnosti do usnesení ze dne 7. října 1925 nevyhověl. Důvody: ad 1. Pokud jde o výši jistoty určené soudem usnesením ze dne 21. září 1925, jest rekurs proti usnesení tomu již samotným zákonem výslovně vyloučen (§ 6 cit. zákona). Ostatně uznává to i sama stěžovatelka. Ale rekurs ten je nepřipustným. Usnesení vydal soud první stolice, vyhověv návrhu ze dne 27. srpna 1925 a úplně ve smyslu tohoto návrhu. Vzhledem k doslovu § 6 zákona z roku